विज्ञायते च यः पित्रा मानवः सोऽस्तु नो कुले ॥ २८ ॥
स्वयमर्ज्जितवित्तानां ख्यातिं स्वयमुपेयुषां ।
स्वयं निस्तीर्णकृच्छ्राणां या गतिः साऽस्तु मे गतिः ॥ २९ ॥

मार्कण्डेय उवाच ॥

इत्याह बहुशः पित्रा यदाप्युक्तोऽप्यसौ मुने ।
तदा तस्य सुतं राज्ये मरुत्तमकरोन्नृपः ॥ ३० ॥
स पित्रा समनुज्ञातं राज्यं प्राप्य पितामहात् ।
चकार सम्यक् सुहृदामानन्दमुपपादयन् ॥ ३१ ॥
राजा करन्धमश्चापि वीरामादाय तान्तथा ।
वनं जगाम तपसे यतवाक्कायमानसः ॥ ३२ ॥
तच्च वर्षसहस्रं स तपस्तप्त्वा सुदुश्चरं ।
विहाय देहं नृपतिः शक्रस्याप स लोकतां ॥ ३३ ॥
साऽस्य पत्नी तदा वीरा वर्षाणामपरं शतं ।
तपश्चचार विप्रर्षे जटिला मलपङ्किनी ॥ ३४ ॥
सालोक्यमिच्छती भर्त्तुः स्वर्गतस्य महात्मनः ।
फलमूलकृताहारा भार्गवाश्रमसंश्रया ॥
द्विजातिपत्नीमध्यस्था द्विजशुश्रूषणाभृता ॥ ३५ ॥

इति श्रीमार्कण्डेयपुराणे मरुत्तचरिते । १२९ ॥

Digitized by Google